

Unuttuğunu unuttuğunda her şey yeniden başlayacak.

Eskiden tenasuhe inanırdım. Tam bir inanış değil, yani, *önceki hayatım şuradaydı* manasında değil, *ruhun ruha etkisi* diyorlar, ruhların birbirine karışması, ezeli bilginin oradan sadır olması şeklinde. Bir *benlik* işaret eden her şey, adı ruhgöçü/reenkarnasyon/tenasuh de olsa manasızdır, ancak bir şekilde birbirimize *bağlı* olduğumuz da herhalde *aşîkar*.

Ölümünden sonra dirilişin benim için en büyük zorluğu, *benlik* dediğimiz meselenin bu dünyada kalmayıp, orada da devam etmesi. Şahsen, naçizane, dünyanın bu gördüğümüzden, bildiğimizden, konuştuğumuzdan ibaret olmadığına, *namuhtemel* denebilecek olaylara şahit ola ola iman ettim: Ancak bu *benliğin* bu dünyada kalmayıp, başka bir alemde yeniden vücut bulması hala mesele.

Bir yandan da *imtihan* ve *sorgunun* mahiyetini bilmediğimiz için, belki de bize telmih edilen bu *kimlik* meselesinin, ahiret sorgusunun bireysel olmasının bir temsil olduğunu da iddia etmek mümkün. Şahsen, naçizane, insanların çevresinden koparılabilen canlılar olmadığını ve insanın imtihanının ve sualinin de ancak *etrafiyla* beraber anlam kazanacağına inananlardanım. Buradan yaklaşıncı da *bireyin* tek başına bütün hayatından mesul olmasının zor olduğunu düşünüyorum.

Bu iki nokta bende ahiretin düşündüğümüz gibi, ferdi sefa/ceza yeri olduğuna inanmaktan ziyade, bu dünyadaki eksikliğimizin, aradıklarımızın tamamlanacağı bir yer olduğuna inanmak daha iyi geliyor. Merak ettiklerin cevaplanacak veya cevaplanmasına gerek olmadığını göreceksin, kaybolduğun ummanda tüm bildiklerinden daha fazlasını bulacaksın. Aradığın tüm zevkler orada seninle buluşacak, hatta onları aradığını bile unutacak kadar doyuralacaksın. Dünyayı hatırlamayacaksın, çünkü bir hafızan kalmayacak. Bir benliğin olmadığına, tüm alemin, tüm mahlukatın ruhlarıyla beraber ebedi bir hayat senin olacak.

Bunun gibi bir inanç, bende insanın asıl sorguya çekileceği *günahın* egosu olduğuna dair de bir intiba geliştirmeye başladı. Aşk ummanına dalmana hangi arızaların, günahların, kötülüklerin engelse, onlardan temizlenecek, ayrılacak, egon yakılacak, kavrulacak... Sadece inkarcı bir egodan mürekkepse, egodan başka bir şey yoksa yokoluncaya kadar *süresiz* yanacak.

Bugün iyi yapacak zamanın yoksa, yarın düzeltecek zamanın olacak mı? – John Wooden

Yazıları yazıp duruyorum, nasılsa yarın biraz bakarım, düzeltirim, ifadeleri bozuk yerler var farkındayım.

Ancak programcılarının kullandığı yukarıdaki sözü yeniden görünce aklıma geldi: Acaba gerçekten düzeltecek vaktim olacak mı?

chatter stops
light talks
death is down

Dinlediğim müziği, okuduğum kitabı ve seyrettiğim filmi paylaşırken, başkalarının paylaştıklarına ne kadar baktığımı düşünüyorum. Hemen hemen hiç. Bunların bir vakti var, insan *bağlamında* olmadığında, zamanı gelmediğinde ne kitap okur, ne müzik dinler.

Bunları paylaştığım zaman da genelde, *kendime not* şeklindedir, o sebeple.

ben, ben, ben, daha ben, en ben, ben ben, dem ben, sen ben, bir ben, hep ben, sır ben, ser ben, der ben, ben, ben ve ben, ben ve ben ve ben.

Bu zamanın *edebiyatı* kısaca.

iki menzil arası
hayallerin adası
dünyanın kumkuması
uykunun girdabına
direnen el arabası

hepimiz aynı dünyaya bindik
mecbursun bazı zamanlar kanatların yoksa